

αὕτη δὲν θ' ἀντίσχη μέχρι τέλους. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Ἕλληνες βιάζομενοι θέλουσιν ὑποχωρήσῃ, ἵνα ἀλλαχοῦ στήσωσι νίκης τροπαιὰς κατὰ τοῦ βρβάρου, ἀλλ' ὅμως διὰ τοὺς Σπαρτιάτας ὁ νόμος (τὰ ῥήματα) παργγέλλουσι νὰ μὴ ὑποχωρῶσι πρὸ τῶν πολεμίων. Οἱ πεμπόμενοι λοιπὸν ἐκεῖ εἰς τὴν στενοπορίαν, τὰς Θερμοπύλας, πορεύονται οὐχὶ εἰς πιθανὸν ἀλλ' εἰς βέβαιον θάνατον. Τίνες λοιπὸν θὰ πεμφθῶσιν; Οἱ ἄρχοντες (τὰ τέλη) συνελθόντες κληροῦσιν αὐτούς. Εἶναι ἄνδρες τριακόσιοι· τοσοῦτοι πέμπονται θύματα ἐξίλαστήρια εἰς τὸν Ἕλληνικὸν Ἐλευθέριον Δία. Ἐγένετο δὲ ὁ λαχὸς ἐκ τῶν Σπαρτιατῶν τῶν τελείας ἡλικίας καὶ ἐχόντων ἄρρενα τέκνα, διαδόχους τῶν μεγάλων γενεῶν τῶν Δωριέων κατακτητῶν τῆς Λακωνικῆς. Ὁ ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, Λεωνίδας ὁ Κλεομβρότου, ἄγει αὐτούς, ταῦρος ἡγεμὼν εἰς τὴν θυσίαν. Τῶν αὐτῶν τὸ καστόρειον μέλος ἡχούντων ἐξέρχονται τῆς πόλεως μακαρίζουσιν αὐτούς καὶ διαβαίνουσι τὸν Εὐρώταν, ἐφ' οὗ ἔθυσαν εἰς τοὺς θεοὺς θυσίαν χαριστήριον διὰ τὴν τύχην.

Ἐκεῖ, ἐν Θερμοπύλαις, περιέζωσαν αὐτοὺς τέλος οἱ βάρβαροι. Ἐκ κάλλους καὶ φαιδρότητος στίλβοντες ἐπέρχονται κατὰ τῶν πολεμίων ἤδη προσεγγιζόντων. Ἀλλὰ (δὲν εἶναι τριακόσιοι· διότι ἐλλείπει τις, ὁ Εὐρυτος πάσχων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νοσηλευόμενος ἐν τῇ παρὰ τὰς Θερμοπύλας Ἀνθύλῃ. Ἡδὲ ἐθυσίασαν εἰς τὰς Μούσας καὶ ἔψαλαν τὸν παιᾶνα, ὅτε ὀπίσω στραφέντες εἶδον δύο ἄνδρας προσερχομένους. Ὁ πρῶτος πορευόμενος ἐξ αὐτῶν τόξον μόνον φέρων ὀδηγεῖ ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐκ τῶν ὅπλων ἀπαστράπτοντα τὸν ἄλλον. Οὗτος εἶναι ὁ Εὐρυτος σχεδὸν τυφλὸς ἐκ τῆς ὀφθαλμίας, ἀλλ' ἦλθε ὑπὸ τοῦ Εἰλωτος αὐτοῦ ὀδηγούμενος παρὰ τοὺς συστρατιώτας αὐτοῦ ἵνα μαχόμενος πέσῃ ὅπου εἶχε τάξιν αὐτὸν ἡ Σπάρτη. Ὅποσον δὲ ἦσαν ἐκεῖνοι ἐξαισίως πειθαρχικοὶ καὶ τοῦτο μαρτύριον ἔστω· ἐν συρράξει πρὸς τοὺς πολεμίους Σπαρτιάτης κατέφερεν ἤδη τὸ ξίφος κατὰ πολεμίον· ἀλλὰ τότε ὁ σκληροκρῆς ἐσήμανε τὸ ἀνακλητικόν, καὶ ὁ Σπαρτιάτης δὲν ἐκτύπησε τὸν πολέμιον, ἀλλὰ μετεστράφη θέας τὸ ξίφος εἰς τὸν κολεόν. Εἰς τινα δὲ ἄλλον Ἕλληνα ἰδόντα τοῦτο καὶ μετ' ἀπορίας ἐρωτήσαντα διατί, ἐν ᾧ εἶχεν ὑποχείριον δὲν ἐφόνευσε τὸν ἐχθρόν, ἀπεκρίθη, διότι καλύτερον εἶναι ἀντὶ νὰ φονεύῃ τις νὰ πείθεται εἰς τὸν ἀρχηγόν (Πλουτ. Ἀποθ. Λακ. τῶν ἀδοξ. 71).

Ἀθῆναι. Ὁρκος τῶν ἐφύθων.

Καὶ ἐν Ἀθῆναις δὲ ἡ συμπάρεδρος τῶν θεῶν ἦνασεν Εὐνομία καὶ δεινὰ ἐπέκειντο εἰς τοὺς παραβαίνοντας τοὺς νόμους τιμωρίαι. Διὸ λέγει ὁ Περικλῆς ἐν τῇ ἐπιταφίᾳ αὐτοῦ, αἱ νόμοι ἡμῶν εἶναι οὕτω σοφοὶ ὥστε δὲν ζηλεύομεν τοὺς τῶν ἄλλων, παράδειγμα δὲ μᾶλλον εἴμεθα δι' ἄλλους καὶ οὐδένα μιμούμεθα. Δὲν παρανομοῦμεν δέ, καὶ πειθόμεθα καὶ εἰς τοὺς ἄρχοντας καὶ εἰς τοὺς νόμους, καὶ μάλιστα εἰς ἐκείνους ἐξ αὐτῶν ὅσοι ἐπ' ὠφελείᾳ ἔχουσι νομοθετηθῇ τῶν ἀδικουμένων καὶ ὅσοι ἄγραφοι ὄντες αἰσχύνῃ φέρουσιν ὁμολογουμένην» (Θουκ. 2, 37). Καὶ εἰς τοὺς νόμους τούτους οὐ μόνον ὁ Σωκράτης ὑπήκουε καὶ ὑπέμενε νὰ πῇ τὸ κώνειον παρὰ νὰ δραπετεύσῃ ἐκ τοῦ δεσποτηρίου κκταισχύων αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ Ἀθηναῖοι. Ὅτε ἐκ τῆς ἐφηβικῆς εἰς τὴν νεανικὴν μεταβαίνοντες ἡλικίαν ἐλάμβανον τὰ ὅπλα τοῦ πολέμου, δίδοντες τὸν θυμὰσιον τοῦ πολίτου ὄρκον, ὡμνουν τοῦτο μάλιστα ὅτι θὰ πείθονται εἰς τοὺς νόμους. «Δὲν θὰ κκταισχύω, ἔλεγον, τὰ ὅπλα τὰ ἱερά, οὐδὲ θὰ ἐγκταλείπω τὸν παραστάτην (τὸν πλησίον μου παρατεταγμένον) μὲ ὅποιονδήποτε εὐρεθῶ εἰς τὴν παράταξιν τοῦ στοίχου. Θὰ ἴσταμαι δὲ ὑπερασπιστὴς καὶ ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὑπὲρ δόσιων καὶ μόνος ὅπως καὶ μετὰ πολλῶν. Τὴν πατρίδα δὲ δὲν θὰ τὴν παραδώσω μικροτέραν, ἀλλὰ μεγαλυτέραν καὶ ἐνδοξοτέραν ταύτης ὅσῃν θὰ παρκαλώω. Καὶ θὰ ὑπακούω εἰς τοὺς ἐκάστοτε κρίναντας

σωφρόνως καὶ εἰς τοὺς νόμους τοὺς καθιδρυμένους θὰ πείθωμαι καὶ εἰς ὁποιοὺςδήποτε ὁ δῆμος ὀρίσῃ δημοφρόνως. Καὶ ἂν τις καταλύῃ τοὺς νόμους ἢ δὲν πείθεται εἰς αὐτούς, δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέπω, θὰ ὑπερασπίζω δὲ αὐτοὺς καὶ μόνος, ὅπως καὶ μετὰ πολλῶν. Καὶ τὰ ἱερά τὰ πάτρια θὰ τιμῶ. Μάρτυρας τοὺς θεοὺς ἐπικαλοῦμαι τούτων».

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑδδομάδα

Κατὰ τὰς σημερινὰς βεβαίως περιστάσεις οὐδὲν σοβαρὸν πνεῦμα δύναται νὰ παρίδῃ ὅτι μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων ἐθνῶν, τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἡ θέσις ἀποβαίνει ἡ σοβαρωτάτη καὶ κρισιμωτάτη· ἐπάναγκες διὰ τοῦτο εἶναι νὰ καταδειχθῇ, ὅτι ἐκ τῶν ἐθνῶν τῆς εὐγενούς Ἀριανῆς φυλῆς οὐδὲν προσήνεγκεν εἰς τὴν πρόοδον τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἐν γένει ὑπηρεσίας ὁμοίας πρὸς τὰς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Αὐτὸς πληροῖ ἐπὶ αἰῶνας τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος· καὶ στὰν ἀκόμη, ἐνεκα αὐτῆς τοῦ τῆς διηγενοῦς δράσεως, φαίνεται ἐξηγλημένος ἐπὶ τοῦ ἰδίου του ἐδάφους, καὶ τότε τὸ ἰσχυρόν του πνεῦμα ἐνεργεῖ ἀλλοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν ἐρῆμων τῆς Ἀραβίας μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς Δύσεως σπείρει γόνιμα σπέρματα πολιτισμῶν, οἵτινες ἀναπτυσσόμενοι ἐξακολουθοῦσι τὸ ἔργον του. Καὶ αὐτὸν τὸν βάρβαρον Ἰσλαμισμὸν μεταβάλλει εἰς Βαγδάτην ὅπως καὶ εἰς Κορδοῦην. Καὶ ὁ Ἀντικὸς κόσμος βλέπει πολιτείας ἀνεπτυγμέναι καὶ φιλελεύθεροι προσπαθοῦσι ν' ἀναδειχθῶσιν ἄξιοι τοῦ ἐνδόξου ἐπωνύμου «Νεώτεροι Ἀθηναῖοι» καὶ τοῦτο ἐπιτυγχάνουσι μνοῦμεναι εἰς τὸν διανοητικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν βίον τῆς ἀθανάτου πόλεως τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Περικλέους. Τόσον δὲ ἡ τάσις αὕτη εἶναι γενικὴ, ὥστε ἡ Ἑλλὰς ἀποβαίνει ὅλων τῶν ἐκλεκτῶν ψυχῶν ἡ δευτέρα πατρίς.

Ἐλένη Μασδόλσκη

(Δώρα Ἰατρίας)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν «Πατρίων».

Οἱ κ. κ. Ἀδελφοὶ Δανάκη ἀπέστειλαν τῇ Ἑταιρείᾳ ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν Πατρίων φρ. 25.
Ἡ κ. Χρυσάνθη Κάλφου φρ. 10.
Ὁ Θεόφ. Ἐπίσκοπος Χ. δρ. 6.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Δ. Α. Πειραιᾶ. Θὰ μελετήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ζήτημα. ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡμέτερον τρόπον καὶ ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ ἐμπαθὴς οὐότης. — Κ. Μ. Τραπεζοῦντα. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς καλὰς διαθεσεις. — Κ. Σ. Γενὴ Σελήρ. Ἀδ. Κ. Ἀμβροῦργον Χ. Γ. Κόνηαν. — Ἀναγν. Παν. Πόθον Δίσσαν. Ἡράτο ἀποστολὴν τὴν παράκλησιν καταλλήλου διανομῆς. — Χ. Ν. Χανιά Δ. Γ. Ἀγ. Βασίλειον. Ν. Π. Ποταμίαν. — Ζητηθεῖσαι σειραὶ — Κ. Δ. Τραπεζοῦντα. Ἡ ἀγγελία περιλαμβάνει τὰ ἐν Ἑλλάδι καὶ Κρήτῃ σχολεῖα προκειμένου περὶ ἀτελοῦς ἀποστολῆς. — Κόρινθον. Σὰς παραπέμπομεν εἰς τὴν σχετικὴν ἀγγελίαν. — Π. Πάτρας. Ἐκδίδονται πλείοντα τῶν αναγραφόμενων ἀλλὰ δὲν ἀναγγέλλεται τοῦτο πρὶν ἢ ἡ ἐκδοσις αὐτῶν παρῇ. — Κ. Ν. Μάντισσος. Γρ. Σ. Γιοχάνεσβουργ. Δημ. Π. Β. Ρόδον Δ. Α. Δάρισσαν Γ. Η. Μόσχαν. Ζητηθεῖται τῆματος τούτου μόνον τὴν ὑμετέραν ἰδιωτικὴν πληροφορίαν ἔχοντα. — Κ. Τ. Βωλον. Ἐν ἐνὶ τῶν προσεχῶν φύλλων θὰ γράψωμεν διὰ τίνος τρόπου θὰ κατορθωθῇ τοῦτο, διότι ἀπόφασις ἡμῶν εἶναι ὅτι εἶναι ἡ δεκαετηρίς αὐτῶν. (Μάρτιος 1912).